

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobkyně: Obec Michalovice**, se sídlem Michalovice č. p. 44, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: J. P.**, bytem M. č. p. 39, zastoupené obecným zmocněncem P. P., bytem tamtéž, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2012, č. j. 240/UPS/2011-4, JID: 9851/2012/KÚÚK/Kop.,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 4. 4. 2012, č. j. 240/UPS/2011-4, JID: 9851/2012/KÚÚK/Kop., **s e p r o n e z á k o n n o s t z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 7.800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2012, č. j. 240/UPS/2011-4, JID: 9851/2012/KÚÚK/Kop., jímž bylo zamítnuto jako opožděné její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 16. 12. 2010, č. j. 0094706/10/SÚ/JVě. Tímto rozhodnutím stavební úřad rozhodl o dodatečném povolení stavby „RD č. p. 39 na st. p. č. 17/1 v k. ú. Michalovice, Michalovice 39“.

V žalobě žalobkyně namítala, že závěr žalovaného o opožděnosti odvolání není správný. Předslala, že žalovaný považoval za den doručení rozhodnutí stavebního úřadu žalobkyni 2. 3. 2011, neboť na písemném vyhotovení tohoto rozhodnutí našel poznámku „převzal dne 2. 3. 2011 místostarosta p. Š. J.“ a podpis místostarosty žalobkyně. K tomu žalobkyně uvedla, že podle § 30 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 30. 6. 2012 (dále jen „správní řád“), byla za žalobkyni oprávněna činit úkony pouze starostka obce, případně další osoby starostkou pověřené. Místostarosta žalobkyně J. Š. nebyl orgánem ani osobou, kterým se ve smyslu § 21 odst. 2, resp. § 30 odst. 4 správního řádu doručují písemnosti určené ve správním řízení do vlastních rukou, neboť k tomu nebyl pověřen. Rozhodnutí proto nemohlo být a nebylo žalobkyni doručeno až do opakovaného doručování dne 19. 4. 2011. Pokud byla místostarostovi předána kopie rozhodnutí, která následně nebyla doručena oprávněné osobě, nelze tento postup označit za doručení písemnosti do vlastních rukou právnické osobě (§ 21 správního řádu). Dne 2. 3. 2011 tak nemohla být splněna podmínka oznámení rozhodnutí doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou.

Žalobkyně podotkla, že stavební úřad nepovažoval své rozhodnutí za doručené dnem 2. 3. 2011, neboť ve sdělení ze dne 11. 4. 2011 o neplatnosti nabytí právní moci rozhodnutí sám konstatoval, že nedošlo k elektronickému doručení rozhodnutí, které tak nenabylo právní moci. Původně sice stavební úřad žalobkyni sdělením ze dne 31. 1. 2011 vyrozuměl o nabytí právní moci svého rozhodnutí, na základě další komunikace však úřad uznal, že jeho rozhodnutí nebylo žalobkyni doručeno a přistoupil k opakovanému doručení rozhodnutí společně se sdělením o neplatnosti nabytí právní moci rozhodnutí a s poučením o možnosti podat odvolání do patnácti dnů od jeho doručení. Jediné doručení rozhodnutí bylo provedeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb zásilkou podanou dne 19. 4. 2011 a odvolání bylo dne 2. 5. 2011 podáno ve lhůtě k tomu určené správním řádem a v souladu se sdělením stavebního úřadu ze dne 11. 4. 2011.

Žalovanému žalobkyně dále vytýkala, že bez bližšího vysvětlení v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyslovil, že neshledal důvody pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Žalobkyně podotkla, že rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a souhlas s jejím užíváním byly vydány bez podkladů, které řízení v této věci podle příslušných zákonných ustanovení vyžaduje, bez vyžádání vyjádření či stanovisek dotčených orgánů státní správy a v rozporu s předloženými – naprosto nedostatečnými – podklady. To podle žalobkyně představuje i v případě opožděného odvolání dostatečný předpoklad pro přezkoumání rozhodnutí nebo pro vydání nového rozhodnutí.

Žalobkyně současně upozornila na skutečnost, že žalovaný o odvolání rozhodl až takřka po roce od jeho podání, a to zcela nesprávně a účelově, aniž se zabýval věcnou stránkou případu; žalovaný se naprosto vyhnul dostatečnému a úplnému zjištění skutkového stavu.

Žalobkyně uzavřela, že existuje veřejný zájem na tom, aby o jejím odvolání bylo rozhodnuto, neboť měla za to, že její námitky byly v odvolání vzneseny zcela po právu. Veřejný zájem spatřovala žalobkyně v tom, že stavební úřad rozhodl v rozporu s příslušnými ustanoveními stavebního zákona na základě nedostatečných podkladů. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Připustil, že doručování rozhodnutí stavebního úřadu

neproběhlo zcela v souladu s právními předpisy, což bylo způsobeno zřejmě technickou závadou na straně stavebního úřadu, kterému se opakovaně nepodařilo doručit rozhodnutí žalobkyni do datové schránky. Po těchto dvou neúspěšných pokusech následovaly další. Jednak rozhodnutí dne 2. 3. 2011 převzal místostarosta žalobkyně J. Š. a jednak byla tato písemnost dne 19. 4. 2011 doručena prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu žalobkyně.

Žalovaný označil za správný svůj postup, kdy vztáhl materiální účinky doručení rozhodnutí stavebního úřadu ke dni 2. 3. 2011, kdy předmětnou písemnost převzal místostarosta žalobkyně. Ta ostatně ani nenamítala, že k osobnímu převzetí došlo, pouze uvedla, že J. Š. nebyl k převzetí písemnosti oprávněn. Žalovaný podotkl, že žalobkyně nepředložila žádný argument či podklad, z něhož by vyplývalo, že místostarosta není oprávněn jednat za obec v zastoupení ve smyslu § 104 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“).

Ve správní praxi není podle žalovaného obvyklé, aby stavební úřad v obvodu své územní působnosti vyžadoval od starostů a místostarostů obcí doložení usnesení zastupitelstva obce o jejich volbě k prokázání oprávnění podle § 30 odst. 5 správního řádu, neboť se jedná o skutečnosti známé obecně i z činnosti stavebního úřadu. Stavební úřad neměl důvod prověřovat, zda v okamžiku převzetí rozhodnutí jsou naplněny zákonné předpoklady pro zastupování starosty obce místostarostou. I když místostarosta nepředložil doklady o volbě místostarostou a o nepřítomnosti starostky, ani písemné pověření k převzetí rozhodnutí, stavební úřad jej podle žalovaného zcela důvodně považoval za osobu, která vystupuje jménem obce a prostřednictvím které se písemnost dostane do sféry vlivu adresáta.

Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně nenamítala, že by neměla možnost se s obsahem předmětného rozhodnutí stavebního úřadu seznámit, nýbrž setrvává pouze na tvrzených formálních vadách při doručování. Nenamítala tedy popření samého účelu doručování v materiálním smyslu, kterým je bezesporu zajištění toho, aby se adresát s doručovanou písemností seznámil, resp. měl reálnou možnost se s ní seznámit. Účel doručování akcentoval také Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 14. 3. 2007, č. j. 8 Afs 25/2006 - 67, a ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 - 73.

Podle žalovaného není pochyb o tom, že pokud místostarosta žalobkyně osobně převzal písemnost, dostala se tím do sféry vlivu žalobkyně a byl naplněn materiální účel doručování. Skutečnost, že stavební úřad později zaslal předmětnou písemnost žalobkyni ještě prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, na této věci nic nemění. Žalovaný uzavřel, že lhůta pro podání odvolání počala žalobkyni běžet dne 3. 3. 2011 a skončila dnem 17. 3. 2011. Odvolání žalobkyně datované dnem 21. 4. 2011 a doručené stavebnímu úřadu dne 2. 5. 2011 je proto zcela jednoznačně opožděné.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření označila podanou žalobu za účelovou, vedenou cílem způsobit co největší škodu právě osobě zúčastněné na řízení. Starostka žalobkyně měla možnost seznámit se s projektovou dokumentací včetně příloh a své námitky a připomínky uplatnit nejpozději dne 14. 12. 2010 při ústním jednání. Tyto možnosti však ignorovala. Osoba zúčastněná na řízení podotkla, že žalobkyně přiznala, že jí do datové schránky bylo doručeno sdělení stavebního úřadu ze dne 31. 1. 2011 o nabytí právní moci rozhodnutí, avšak v reakci na toto sdělení neuplatnila své námitky a připomínky, nýbrž jen požadovala zaslání ověřené projektové dokumentace včetně příloh. Osoba zúčastněná na řízení namítala, že argumentace žalobkyně, že řádně zvolený místostarosta neměl pravomoc přebírat poštu, je v rozporu s § 104 zákona o obcích. Starostka žalobkyně si podle osoby

zúčastněné na řízení touto cestou vyřizuje účty s manželem osoby zúčastněné na řízení, který v minulosti několikrát oprávněně kritizoval nesprávný postup starostky. Argument žalobkyně, že jedná ve veřejném zájmu, považovala osoba zúčastněná na řízení za pouhou záminku.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. Soud však nepřisvědčil všem námitkám žalobkyně.

Na tomto místě soud předesílá, že odvolání žalobkyně bylo zamítnuto jako opožděné podle § 92 odst. 1 správního řádu. V řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo odvolání zamítnuto jako opožděné, se soudní přezkum omezuje pouze na posouzení toho, zda bylo odvolání skutečně podáno opožděně, či nikoliv. Námitkami nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se soud nezabývá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, www.nssoud.cz). Soud se proto nezabýval námitkami zpochybňujícími podklady, na základě kterých stavební úřad vydal své rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a souhlas s jejím užíváním.

Soud dále podotýká, že samotná délka řízení o odvolání nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Považovala-li žalobkyně délku odvolacího řízení za nepřiměřenou, mohla využít svého zákonného oprávnění podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu. To však žalobkyně neučinila.

Následně se soud zaměřil na námitky žalobkyně, které souvisely s posouzením včasnosti odvolání. Mezi stranami byla sporná otázka, zda lze převzetí rozhodnutí stavebního úřadu místostarostou žalobkyně dne 2. 3. 2011 považovat za oznámení rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 správního řádu, od kterého podle § 83 odst. 1 téhož zákona počíná plynout odvolací lhůta. Žalovaný zastával názor, že rozhodnutí stavebního úřadu bylo žalobkyni doručeno tím, že si je adresát, zastoupený místostarostou J. Š., dne 2. 3. 2011 převzal.

Žalobkyně s tímto názorem nesouhlasila a poukazovala na nedostatek oprávnění místostarosty k převzetí rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že stavební úřad učinil celkem tři pokusy o doručení svého rozhodnutí ze dne 16. 12. 2010. Při každém pokusu doručoval jinému okruhu osob. Nejprve dne 20. 12. 2010 odeslal rozhodnutí žadatele o dodatečné povolení stavby J. P., avšak rozhodnutí současně neodeslal žalobkyni a dalším účastníkům řízení, a to ani prostřednictvím datové schránky, ani jinak. Přesto na rozhodnutí vyznačil nabytí právní moci dnem 26. 1. 2011. Následně stavební úřad sdělením ze dne 11. 4. 2011 vyrozuměl účastníky řízení o neplatnosti nabytí právní moci. V této souvislosti soud podotýká, že předmětné sdělení ze dne 11. 4. 2011 nikterak nesouviselo s převzetím rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 12. 2010 místostarostou žalobkyně dne 2. 3. 2011, neboť reagovalo pouze na skutečnost, že rozhodnutí nebylo žalobkyni před 26. 1. 2011 doručeno, a proto nemohlo uvedeného dne nabýt právní moci.

Druhý pokus o doručení rozhodnutí, který se týkal pouze žalobkyně, představuje osobní převzetí rozhodnutí místostarostou žalobkyně dne 2. 3. 2011, potvrzené jeho podpisem na originálu rozhodnutí založeném ve správním spisu. Třetí pokus o doručení rozhodnutí ze dne 16. 12. 2010 žalobkyni a ostatním účastníkům řízení učinil stavební úřad dne 19. 4. 2011, kdy rozhodnutí odeslal těmto subjektům prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Za žalobkyni převzala předmětné rozhodnutí dne 20. 4. 2011 osoba k tomu oprávněná, jak vyplývá ze záznamu na doručence.

Pro doručování písemností správních orgánů (včetně rozhodnutí) platí následující pravidla: Podle § 19 odst. 1 věty druhé správního řádu „[s]právní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky.“ Podle odstavce 2 věty první téhož ustanovení, „[n]ení-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.“ Podle § 17 odst. 1 věty druhé zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), „[u]možňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě.“

Z citovaných ustanovení jednoznačně vyplývá povinnost správních orgánů doručovat účastníkům řízení písemnosti (včetně rozhodnutí) primárně prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování však nemůže mít vliv na účinnost takového doručení, pokud adresát písemnost převzal, a mohl se s jejím obsahem fakticky seznámit. Na straně jedné je totiž nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech, ale na druhé straně nelze přijmout formalistický přístup, je-li naplněna materiální funkce doručení, tj. seznámení se s obsahem písemnosti. Pokud tedy bylo rozhodnutí doručeno jiným nezpochybnitelným způsobem, např. prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, nemohlo mít pochybení spočívající v nedoručení do datové schránky vliv na platnost doručení se všemi jeho účinky (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu

ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011 - 88, nebo ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 - 95, dostupné na www.nssoud.cz).

V projednávané věci tedy stavební úřad zcela jednoznačně pochybil, neboť své rozhodnutí nedoručil žalobkyni prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Pro posouzení včasnosti, či opožděnosti odvolání podaného žalobkyní dne 2. 5. 2011 je pak rozhodující, kdy se žalobkyně prokazatelně fakticky seznámila s obsahem rozhodnutí, neboť tento den je nutno ve světle citované judikatury považovat za den doručení rozhodnutí, od něhož se odvíjí běh lhůty pro podání odvolání. Z obsahu správního spisu lze zjistit dva potenciální momenty, kdy se žalobkyně mohla s rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 16. 12. 2010 seznámit, a to nikým nezpochybňovaný den 20. 4. 2011, kdy bylo rozhodnutí žalobkyni doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, a žalobkyní rozporovaný den 2. 3. 2011, kdy rozhodnutí osobně převzal místostarosta žalobkyně. Soud se proto dále zaměřil na otázku, zda převzetí rozhodnutí místostarostou má účinky jeho doručení žalobkyni, či nikoliv.

Podle § 72 odst. 1 věty první správního řádu „*[r]ozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením.*“ Podle § 21 odst. 2 téhož zákona „*[p]ísemnost, která se doručuje do vlastních rukou, jsou oprávněny převzít orgány a osoby uvedené v § 30 nebo jiné osoby, které byly pověřeny písemnosti přijímat.*“ Žalobkyně je v souladu s čl. 99 Ústavy České republiky územním samosprávným celkem. Podle § 30 odst. 4 správního řádu „*[z]a územní samosprávný celek činí úkony ten, kdo je podle zvláštního zákona oprávněn územní samosprávný celek navenek zastupovat, jeho zaměstnanec nebo člen zastupitelstva, který byl touto osobou pověřen.*“ Obec navenek zastupuje starosta (§ 103 odst. 1 zákona o obcích). Z citovaných ustanovení vyplývá, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 12. 2010 byla za žalobkyni oprávněna převzít především její starostka a dále osoby, které k tomu byly starostkou pověřeny.

Právní postavení místostarosty a jeho oprávnění upravuje ustanovení § 104 odst. 1 zákona o obcích, podle kterého „*[s]tarostu zastupuje místostarosta. Zastupitelstvo obce může zvolit více místostarostů a svěřit jim některé úkoly. Místostarosta, kterého určí zastupitelstvo obce, zastupuje starostu v době jeho nepřítomnosti nebo v době, kdy starosta nevykonává funkci (§ 73 odst. 3 a § 79 odst. 1).*“

Při výkladu tohoto ustanovení je třeba mít na zřeteli, že smyslem úpravy zastupování starosty místostarostou je zajištění zastupitelnosti starosty v případech, kdy pro nějakou objektivní překážku nevykonává nebo nemůže vykonávat svou funkci. Nejedná se tedy o zastupování v procesním slova smyslu. Jednotlivé věty daného ustanovení je pak nutné vykládat ve vzájemném kontextu, nikoliv odděleně. První věta citovaného ustanovení neposkytuje místostarostovi obecné oprávnění zastupovat starostu, nýbrž pouze stanovuje, kdo starostu zastupuje. Konkrétní podmínky tohoto zastupování pak upravují věty druhá a třetí. Pokud zastupitelstvo nesvěřilo místostarostovi některé úkoly, které jinak vykonává starosta, je zastupování starosty místostarostou ve smyslu § 104 odst. 1 zákona o obcích omezeno jen na dobu nepřítomnosti starosty a dobu, kdy starosta nevykonává funkci.

Místostarosta proto není bez dalšího oprávněn ve správním řízení činit úkony (právně jednat) za obec. Aby mohlo mít právní jednání místostarosty ve správním řízení právní účinky

pro obec, musí být naplněna některá z podmínek vyplývajících z § 104 odst. 1 zákona o obcích (starosta je nepřítomen nebo nevykonává funkci, případně zastupitelstvo svěřilo místostarostovi daný úkol) nebo musí mít místostarosta k takovému právnímu jednání pověření od starosty (srov. § 30 odst. 4 správního řádu). To samozřejmě platí i pro přebírání jednotlivých písemností správních orgánů adresovaných obci (včetně rozhodnutí) místostarostou této obce.

S ohledem na tyto skutečnosti dospěl soud k závěru, že je-li účastníkem správního řízení obec, může mít převzetí písemnosti adresované obci jejím místostarostou účinky doručení pouze za předpokladu, že starosta je nepřítomen nebo nevykonává svou funkci (§ 104 odst. 2 věta třetí zákona o obcích), případně pokud byl místostarostovi takový úkol svěřen zastupitelstvem (§ 104 odst. 2 věta druhá zákona o obcích), nebo byl-li k převzetí písemnosti pověřen (§ 30 odst. 4 správního řádu). Existenci takových skutečností musí správní orgány ověřit, jinak nemohou vycházet z toho, že písemnost byla obci doručena.

Právní názor žalovaného, že převzetí rozhodnutí místostarostou obce má automaticky účinky doručení tohoto rozhodnutí obci, shledal soud nesprávným, což zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Žalovaný – veden tímto nesprávným právním názorem – nezkoumal, zda byly splněny předpoklady pro zastupování starostky žalobkyně místostarostou, ani zda byl místostarosta k převzetí rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 12. 2010 pověřen. Žalovaný rovněž nezkoumal, zda a kdy místostarosta seznámil starostku žalobkyně s předmětným rozhodnutím stavebního úřadu, ačkoliv toho dne mohla být naplněna materiální funkce doručení a mohla začít plynout odvolací lhůta. Ze správního spisu současně nevyplývá, že by se žalobkyně seznámila s obsahem rozhodnutí stavebního úřadu před jeho doručením prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Za dané procesní situace, kdy nebyl postaven najisto okamžik doručení rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 12. 2010 žalobkyni, nemůže závěr žalovaného o opožděnosti podaného odvolání obstát.

Soud proto shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu. Žalovaný tedy v dalším řízení prověří, zda byl místostarosta žalobkyně oprávněn za žalobkyni převzít rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 12. 2010, tj. zda toto převzetí uskutečněné dne 2. 3. 2011 mělo účinky doručení rozhodnutí žalobkyni, či nikoliv. Případně též zjistí, kdy byla s předmětným rozhodnutím fakticky seznámena starostka žalobkyně. Teprve na základě těchto zjištění žalovaný posoudí, zda bylo odvolání podáno včas, nebo opožděně.

Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 7.800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč, z částky 4.200 Kč za dva úkony právní služby Mgr. Š. K., advokáta, který žalobkyni v době podání žaloby zastupoval, po 2.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) a podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a z částky 600 Kč jako

náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2006]. K návrhu na přiznání odměny podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. soud podotýká, že tato vyhláška se v době své platnosti a účinnosti vztahovala pouze na občanská soudní řízení (srov. § 1 odst. 1 předmětné vyhlášky), nikoliv na soudní řízení ve správním soudnictví, soud proto stanovil odměnu advokáta podle advokátního tarifu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. března 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotování:
Iva Tovarová